

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/167/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215232558
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7215232558.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Čisovskej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: Š. H., T. X.X.XXXX, H. D. Y., T. G. X, zastúpeného: JUDr. Ing. Peter Holéczy, advokát, so sídlom v Košiciach, Vojenská 5, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 12, o zaplatenie 3.184,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 43C/686/2015-63 zo dňa 12.11.2018 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch č. II. a III.
- II. N e p r i z n á v a žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 495,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne od 01.01.2014 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Priznáva žalovanej vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,95%.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe zo dňa 5.11.2015, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 3.184,33 eur s príslušenstvom, na tom skutkovom základe, že je podielovým spoluvlastníkom pozemkov a to parcely č.XXXX/X a parcely č.XXXX/XX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území U., B. Y. - F., B. Y. V., zapísaných na LV č.XXXXX vo výmere 1.060 m² a 133 m² v podiele 1/3 k celku, pričom žalovaná užíva predmetné parcely a budovu postavenú na nich prostredníctvom svojej organizačnej zložky a za užívanie predmetných pozemkov vlastníkom dobrovoľne nič neplatí. Žalobca sa preto domáhal zaplatenia nájomného vo výške určenej znaleckým posudkom v sume 8,144 eur/m². Uplatnená pohľadávka predstavuje dlžné nájomné za obdobie od 1.1.2013 do 31.12.2013, t.j. štvrťročne po 796,0825 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 796,0825 eur od 1.4.2013 do 31.6.2013, zo sumy 1.592,165 eur od 1.7.2013 do 30.9.2013, zo sumy 2.388,2475 eur od 1.10.2013 do 31.12.2013 a zo sumy 3.184,33 eur od 01.01.2014 do zaplatenia.

3. Žalovaná namietala uplatnenie úroku z omeškania. Nespochybňovala tvrdenie žalobcu, že predmetné pozemky, na ktorých je postavená stavba - administratívna budova vo vlastníctve žalovanej, užívala v žalovanom období bez právneho dôvodu a peňažnej náhrady. Predložila kópiu návrhu na mimosúdnu dohodu z júla 2018, ku ktorému sa žalobca doposiaľ nevyjadril, s tým, že žalovaná vyjadrila záujem

na riešení neexistujúceho právneho vzťahu. Zároveň vzniesla námietku premlčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na ust. § 107 Občianskeho zákonníka.

4. Žalobca v reakcii na obranu žalovanej, ktorá sa týkala nároku na úroky z omeškania, ako aj otázky premlčania, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/267/2012 zo dňa 14.08.2013. Žalobca tvrdil, že u žalovanej dochádza nepretržite k úmyselnému bezdôvodnému obohacovaniu sa a mal za to, že z tohto dôvodu je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu. Žiadal zaviazat' žalovanú uhradiť žalobcovi za dobu od 1.1.2013 do 31.12.2013 úhradu za bezdôvodné obohatenie vo výške nájmu 3.184,33 eur, čo je štvrťročne po 796,0825 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne z istiny 796,0825 eur odo dňa 1.4.2013 do 31.6.2013, z istiny 1.592,165 eur odo dňa 1.07.2013 do 30.9.2013, z istiny 2.388,2475 eur odo dňa 1.10.2013 do 31.12.2013 a z istiny vo výške celej sumy 3.184,33 eur odo dňa 1.1.2014 až do zaplatenia.

5. Súd mal za preukázané a pokladal za nesporné, že žalobca bol v rozhodnom období podielovým spoluvlastníkom vyššie označených pozemkov v podiele 1/3 v pomere k celku. Zo znaleckého posudku č.34/2009 zo dňa 19.6.2009, vyhotoveného súdnym znalcom Ing. Milanom Tomkom, CSc. na základe uznesenia Okresného súdu v Bratislave pre účely konania vedeného pod sp. zn. 9C 31/1998 zistil, že cena nájmu za m² pozemku stanovená podľa výpočtu všeobecnej hodnoty pozemku k roku 2009 s výpočtom nájmu k roku 2009 a následným prepočtom inflácie, je 8,144 eur/m².

6. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil podľa ust. § 451 ods. 1 a 2, § 456 veta prvá, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je osobitne ustanovená dvojaká kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna, ktorá je dvojročná a objektívna, ktorá je trojročná, resp. desaťročná. Začiatok plynutia premlčacích dôb podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je upravený odlišne; tieto začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Zatiaľ čo pre určenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúci okamih, kedy bezdôvodné obohatenie fakticky vzniklo, resp. kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne fakticky došlo, začiatok subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa viaže na okamih, kedy oprávnený nadobudol vedomosť o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal; vyžaduje sa pri tom skutočná preukázaná vedomosť oprávneného o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit', že bezdôvodné obohatenie vzniklo a kto sa na jeho úkor obohatil. Oprávnený sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne, v okamihu, kedy k plneniu došlo. To znamená, že každé z čiastkových plnení bez právneho dôvodu má svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa aj posudzuje prípadné omeškanie s jeho vydaním.

7. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade žalobca vzhľadom na dlhodobu pretrvávajúci stav v užívaní jeho pozemkov žalovanou bez právneho dôvodu mal vedomosť tak o rozsahu bezdôvodného obohatenia, ako aj o osobe žalovanej, ako osobe, ktorá sa bezdôvodne obohatila a teda, každým uplynutým dňom sa dozvedel o postupne vznikajúcom bezdôvodnom obohatení získanom žalovanou. Subjektívna premlčacia doba tak začala plynúť dňom 2.1.2013 a uplynula dňom 2.1.2015 pre právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého za deň 1. januára 2013. Žaloba bola podaná na súde dňa 5.11.2015 a teda, bola podaná oneskorene, po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. To isté (premlčanie nároku) platí pre všetky nasledujúce jednotlivé posudzované nároky žalobcu za obdobie od 2. januára 2013 až do 4.11.2013. Včas bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len za obdobie od 5.11.2013 do 31.12.2013, t.j. za 26 dní v mesiaci november 2013 a celý december 2013. Vychádzajúc z výšky žalobcom uplatnenej úhrady súd určil, že náhrada za bezdôvodné obohatenie za mesiac december je vo výške 265,36 eur a náhrada za 26 dní mesiaca november je vo výške 229,84 eur (pri dennej výške 8,84 eur x 26 dní), spolu vo výške 495,20 eur. Súd konštatoval, že vzhľadom na uplynutie subjektívnej premlčacej doby posudzovanie objektívnej premlčacej doby bolo bez právneho významu. V danom prípade vzhľadom na okolnosti prípadu začala plynúť objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia totožne s dobou subjektívnou a to jednotlivito vždy odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Objektívna premlčacia doba

tak bez ohľadu na to, či by išlo o dobu trojročnú alebo desaťročnú, uplynula neskôr, než subjektívna dvojročná premlčacia doba.

8. Na základe uvedeného súd zaviazal žalovanú uhradiť žalobcovi sumu 495,20 eur a v prevyšujúcom rozsahu, vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania nároku uplatneného za obdobie od 1.1.2013 do 4.11.2013 žalobu zamietol.

9. O úrokoch z omeškania súd rozhodol s poukazom na ust. § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Poukázal pritom na právny názor, vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/267/2012-134 zo dňa 14.8.2013, z ktorého je zrejmé, že žalovaná mala vzhľadom opakujúci sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v každom období o ňom vedomosť. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania štvrťročne a teda, ak si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania za bezdôvodné obohatenie vzniknuté za mesiace november, december 2013, ktoré bezdôvodné obohatenie v časti za obdobie od 5.11.2013 do 30.11.2013 a za mesiac december 2013 nebolo premlčané, súd priznal úroky z omeškania od 1.1.2014 vo výške 5,25 % ročne v súlade s vyššie citovaným nariadením vlády SR, nakoľko základná úroková sadzba ECB bola vo výške 0,25 %. V prevyšujúcom rozsahu žalobu i v tejto časti zamietol.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu. Žalobca mal úspech čo do výšky uplatneného nároku 495,20 eur, čo predstavuje úspech 15,55% a žalovaná mala úspech čo do nepriznanej sumy 2.689,03 eur, čo predstavuje úspech 84,5%. Pomer úspechu a neúspechu tak činil 68,95 % v prospech žalovanej, ktorej súd priznal nárok na náhradu trov konania v tomto rozsahu. Zároveň vyslovil, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením súdu po právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti rozsudku - výroku č.II, ktorým súd žalobu v prevyšujúcom rozsahu zamietol, ako aj súvisiacemu výroku č.II o náhrade trov konania, podal včas odvolanie žalobca a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj, že vec nesprávne právne posúdil. Žalobca namietal právne posúdenie otázky premlčania uplatneného nároku. Opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/267/2012 zo dňa 14.8.2013 a mal za to, že u žalovanej dochádza nepretržite k úmyselnému bezdôvodnému obohacovaniu sa, preto bolo na posúdenie námietky premlčania potrebné aplikovať ust. § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo premlčí za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo. Pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia nárok žalobcu nemôže byť premlčaný. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevyhodnotil písomný návrh žalovanej zo dňa X.X.XXXX na uzavretie dohody o zaplatení sumy, uplatnenej žalobou vo výške 8,144 eur/m2/rok ako písomné uznanie dlhu, čoho dôsledkom je, že by odo dňa X.X.XXXX mala začať plynúť desaťročná premlčacia doba. Poukázal na to, že napriek návrhu na uzavretie dohody presne vo výške uplatneného nároku žalovaná viedla spor až do konca. Námietku premlčania, vznesenú žalovanou, ktorá je štátnym orgánom, pokladal žalobca za konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom ústavný súd vytkol, že všeobecný súd formalistickým prístupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti, keď žalobu zamietol pre premlčanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

12. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že nepriaznivý stav, spočívajúci v neexistencii riadneho právneho vzťahu medzi sporovými stranami sa žalovaná snažila v minulosti opakovane aktívne riešiť a to návrhmi na mimosúdnu dohodu, posledným zo dňa X.X.XXXX, na ktoré návrhy žalobca nereagoval. Návrhom zo dňa X.X.XXXX sa žalovaná pokúšala dohodnúť na uzavretí nájomnej zmluvy, ktorá by upravila právne vzťahy pro futuro. Konanie žalobcu tak žalovaná pokladala za účelové a nehospodárne. Žalovaná poukázala na to, že hospodári s verejnými prostriedkami a vynakladanie nákladov, pozostávajúcich z úrokov z omeškania a trov konania považuje za nehospodárne nakladanie s verejnými prostriedkami, preto jej záleží na definitívnom vyriešení situácie. Podľa názoru žalovanej sa na tento spor nedá aplikovať rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/267/2012 zo dňa 14.8.2013, na ktoré sa žalobca odvoláva. K uplatneniu námietky premlčania žalovaná uviedla, že ako štátny orgán konala na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, v danom

prípade Občiansky zákonník v ust. § 100 a nasl. Žalovaný mal právo na uplatnenie tejto námietky, keďže boli splnené podmienky, uvedené v zákone. Konanie žalovanej, spočívajúce vo vznesení námietky premlčania, preto nemôže byť konaním v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná napokon poukázala na právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 13C/488/2016-51 zo dňa 27.10.2017, ktorým súd v obdobnej veci žalobu v premlčanej časti zamietol. Žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutej časti potvrdil.

13. K vyjadreniu žalovanej podal vyjadrenie žalobca, ktorý v hlavných bodoch zotrval na argumentácii, obsiahnutej v odvolaní. Dodal, že žalovaná poslala žalobcovi návrh dohody, v ktorej síce uznáva celú istinu, ale len polovicu úrokov. Vyslovil presvedčenie, že nepretržité užívanie pozemkov vo vlastníctve žalobcu štátnou organizáciou, ktorá využíva budovu na podnikateľské účely a sama poberá vysoké nájomné od jednotlivých užívateľov miestností v budove a pritom neplatí vlastníkovi pozemku ani nepatrnú hodnotu nájmu a dokonca vznesie námietku premlčania, je nepochybne konaním v rozpore s dobrými mravmi.

14. Žalovaná v ďalšom vyjadrení argumentovala, že nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, na ktorý poukazuje žalobca, nie je možné aplikovať na skutkový stav tohto sporu. Predmetný nález rieši ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie súdu v spore, v ktorom sa sťažovateľ voči štátu domáhal náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z obsahu nálezu, trestné konanie voči sťažovateľovi prebiehalo viac ako desať rokov a jeho výsledkom bolo zastavenie trestného stíhania, počas ktorého došlo k uplynutiu 10 ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody voči štátu. Za takejto situácie by zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania znamenalo, že štátne orgány by po uplynutí 10 rokov od doručenia nezákonného rozhodnutia neboli za svoje nezákonné postupy a rozhodnutia sankcionované a sťažovateľ zo strany štátu na nezákonné stíhanie nedostal žiadnu satisfakciu. Ako uviedol ústavný súd, vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania mohlo byť považované za konanie v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť len výnimočne, len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom. pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené včas. Žalovaná poukázala na to, že skutkový stav v predmetnej veci je iný, najmä však voči žalobcovi nebolo vedené trestné konanie, ktoré by mu bránilo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia v zákonnej lehote a žalovaný sa nedopustil žiadneho úmyselného porušenia právneho predpisu, ktorým by zabránil žalobcovi domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca mal vedomosť o dlhodobom pretrvávajúcom stave a napriek tomu žalovanú nevyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná používa budovu na podnikateľské účely, žalovaná uviedla, že využívanie predmetu vlastníctva hoci aj týmto spôsobom nemožno pokladať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná nevykazuje žiaden významný ekonomický prospech z prenájmu priestorov a v súčasnosti bola predmetná administratívna budova ministerstva vyhlásená za prebytočný majetok štátu a ponúknutá na predaj. Na záver žalovaná zdôraznila, že ako ústredný orgán štátnej správy potrebuje disponovať relevantným právnym titulom, aby mohla pristúpiť k zaplateniu žalobcom uplatňovanej sumy. Z dôvodu, že medzi stranami neexistuje nájomný vzťah a zároveň, že žalobca nevyzýva žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia pred podaním žalôb, žalovaná musí strpieť súdne konanie a čakať na vydanie rozhodnutia vo veci samej. Žalovaná ako ústredný orgán štátnej správy podlieha zákonu č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, pričom nehospodárnym a neúčinným vynakladaním verejných prostriedkov sa môže dopustiť porušenia finančnej disciplíny podľa ust. § 31 ods. 1 písm. j) cit. zákona.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 31.10.2019 o 9,20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 11.10.2019 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1 a 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je v podstatných bodoch vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolacie námietky žalobcu nepovažoval odvolací súd za dôvodné, odvolací súd nepresvedčili o svojej opodstatnenosti. Súd prvého stupňa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie a odvolací súd sa s nimi stotožnil, keďže v nich nezistil pochybenie. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo, že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho privodili priaznivé rozhodnutie. S obranou žalobcu, uplatnenou v konaní, sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.

18. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva:

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol výrok, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcom rozsahu zamietol (výrok č.II.), ako aj súvisiaci výrok o trovách konania (výrok č. III.).

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

21. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis ale nesprávne ho vyložil.

22. Súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania nároku. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie stotožňuje.

23. Žalobca v prvom rade tvrdil, že nárok nie je premlčaný z dôvodu, že žalovaná prostredníctvom svojho zástupcu (Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR) písomne uznala dlh listom zo dňa X.X.XXXX, čoho dôsledkom je, že začala plynúť 10 ročná premlčacia doba.

24. V liste zástupcu žalovanej zo dňa X.X.XXXX, adresovaného žalobcovi, označeného ako Návrh na mimosúdnu dohodu je uvedené, že ministerstvo má vo svojej správe administratívnu budovu vo vlastníctve SR, evidovanú na LV č.XXXXX, pričom časť tejto stavby sa nachádza na parcele č.XXXX/ X a č.XXXX/XX evidovanej na LV č.XXXXXX v spoluvlastníckom podiele žalobcu a zároveň, zástupca žalovanej navrhol uzatvoriť mimosúdnu dohodu o užívaní predmetných pozemkov s úhradou za 1 m² za rok nájomu vo výške 8,144 eur/m²/rok a vyzvala žalobcu na čo najskoršiu reakciu na tento návrh.

25. Vzhľadom na argumentáciu odvolateľa sa preto odvolací súd zaoberal výkladom prejavu vôle, obsiahnutým v predmetnej písomnosti.

26. Podľa ust. § 35 ods.1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť.

27. Podľa ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

28. Žalovaná, ktorá predmetný písomný prejav vôle učinila, uviedla, že jej vôľou bolo navrhnuť uzavretie dohody (zmluvy) o nájme, ktorá by upravila vzájomné vzťahy medzi žalobcom ako spoluvlastníkom pozemku a žalovanou ako vlastníčkou stavby, stojacej na pozemku vo vlastníctve žalobcu a to samozrejme do budúca (nájomný vzťah vzniká až momentom platného uzavretia zmluvy o nájme).

29. Odvolací súd konštatuje, že žalovanou prezentovaná vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom obsiahnutým v predmetnej písomnosti. Naopak, pojmy, použité v liste zo dňa X.X.XXXX sú natoľko jednoznačné, že z nich nie je možné ani s prihliadnutím na tvrdenie žalobcu usudzovať na iný právny úkon, ako na návrh (oferta) na uzavretie zmluvy podľa ust. § 43a ods.1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že žalovaná v predmetnej písomnosti ani nepoužila výraz „uznanie dlhu“. Predmetná písomnosť je teda nepochybne návrhom zmluvy - t.j. jednostranným právnym úkonom, ktorým žalovaná navrhuje žalobcovi uzavretie nájomnej zmluvy. Jednoznačne z nej vyplýva vôľa žalovanej byť zmluvou viazaná v prípade akceptácie zo strany žalobcu a vôľa platiť žalobcovi úhradu za užívanie pozemkov - nájomné vo výške 8,144 eur/m2/rok.

30. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že predmetná písomnosť žalovanej predstavuje účinné uznanie dlhu v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka.

31. Odvolací súd zároveň dodáva, že aj za predpokladu, že by výkladom prejavu vôle hypoteticky bolo možné dospieť k záveru, že k uznaniu dlhu došlo, potom uznanie nie je platné pre absenciu podstatných obsahových náležitostí.

32. Podľa ust. § 110 ods.1 veta druhá Občianskeho zákonníka, ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

33. Podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

34. Uznanie dlhu v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka je jednostranný hmotnoprávny právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorý zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Účinkom platného uznania dlhu je, že dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba (§ 110 ods. 1). V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel preukázať. Uznať možno aj premlčaný dlh. Uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný. Ak došlo k platnému uznaniu premlčaného dlhu, dlžník sa už nebude môcť brániť námietkou premlčania, môže iba dokazovať, že dlh nevznikol, prípadne že v čase, keď ho uznal, dlh neexistoval.

35. Uznanie dlhu ako právny úkon musí mať písomnú formu (§ 40 ods.1 Občianskeho zákonníka a okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) musí obsahovať aj osobitné náležitosti podľa ust. § 558 v spojení s ust. § 110 Občianskeho zákonníka, najmä z neho musí byť zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon, musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Aj pre uznanie dlhu platí základná požiadavka platnosti právneho úkonu - požiadavka určitosti a zrozumiteľnosti. Uvedenie dôvodu (kauzy) vzniku dlhu znamená označenie, akého dlhu sa uznanie týka alebo skutkové vymedzenie, v čom dlh spočíva. Výška uznaného dlhu musí byť vyjadrená tak, aby bola objektívne bez akýchkoľvek pochybností

určiteľná. Požadované uznanie dôvodu i výšky dlhu musí byť zjavné z obsahu písomnosti tak, že ani v jednom z týchto dvoch rovín by uznanie ani u tretích osôb nemalo vzbudzovať pochybnosti.

36. Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej písomnosti absentuje základná obsahová náležitosť - určenie výšky dlhu, ktorý by mal byť uznaný. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že v danej veci nejde o záväzok zo zmluvy, z ktorej by vyplýval jednoznačne identifikovateľný dôvod aj výška dlhu, ako je to napr. zo zmluvy o pôžičke. Predmetom tohto sporu je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v užívaní pozemkov vo vlastníctve žalobcu bez právneho titulu a to za obdobie od 1.1.2013 do 31.12.2013. V konaní zároveň nebolo sporné a sám žalobca prízvukoval, že ide o stav dlhodobu pretrvávajúci, pričom žalobca si po uplynutí určitého časového obdobia vždy uplatní svoj nárok na súde (napr. v konaní na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 42C/104/2007, sp.zn. 16C/147/2013). Z predmetného listu žalovanej zo dňa X.X.XXXX vôbec nevyplýva, za aké obdobie by žalovaná mala dlh uznať a či sa vôbec jedná o obdobie, ktoré by bolo totožné s predmetom tohto sporu (rok 2013). Napokon, je potrebné prihliadnuť aj na dátum, kedy bol tento prejav vôle učinенý (2018). Od obdobia, ktoré je predmetom sporu (2013) ubehlo ďalších 5 rokov a teda, uznanie by sa mohlo vzťahovať na akékoľvek ďalšie obdobie. To, že žalovaná v liste uviedla výšku nájomného, ktoré je ochotná platiť, je irelevantné, keďže sa jedná len o návrh výšky nájomného za 1 m² za rok (8,144 eur/m²/rok).

37. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že k platnému a účinnému uznaniu dlhu nedošlo a preto nie je dôvod zaoberať sa ďalšími súvisiacimi otázkami, t.j. či žalovaná v čase účinenia prejavu vôle vedela, že dlh je premlčaný, ako ani s otázkou účinkov platného uznania - začatím plynutia novej desaťročnej premlčacej doby podľa ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

38. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s ďalšou námietkou žalobcu, že na posúdenie námietky premlčania bolo potrebné aplikovať ust. § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo premlčí za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo.

39. Podľa ust. § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

40. Podľa ust. § 107 ods.2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

41. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby a to kratšiu subjektívnu (dvojročnú) a dlhšiu objektívnu (trojročnú resp. desaťročnú).

42. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu odvolací súd zdôrazňuje, že vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že ešte plynie druhá premlčacia doba. Uvedené znamená, že ak začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba (začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil) a do podania žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia táto subjektívna dvojročná doba uplynie, potom platí, že ak žalovaný v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo a nemožno ho priznať, aj keď ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podobne je to aj v prípade, ak by ešte boli dané podmienky na plynutie subjektívnej premlčacej doby, ale už by uplynula objektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba totiž môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť.

43. V danom prípade súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca vzhľadom na dlhodobu pretrvávajúci stav mal vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil (žalovaná), pričom vzhľadom na povahu vzťahu sa každým uplynutým dňom dozvedel o postupne vznikajúcom bezdôvodnom obohatení, získanom žalovanou. Pre právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo za deň 1.1.2013 preto subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 1.1.2013 a uplynula dňa 1.1.2015. To isté platí pre všetky nasledujúce, jednotlivo za každý

deň posudzované nároky žalobcu za obdobie od 2.1.2013 až do 4.11.2013. Dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za posledný deň tohto obdobia, t.j. za deň 4.11.2013, tak nepochybne uplynula dňa 4.11.2015. Žaloba bola podaná na súde dňa 5.11.2015 a teda, bola podaná oneskorene, po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo v období od 1.1.2013 do 4.11.2013.

44. Vzhľadom k tomu, že subjektívna dvojročná premlčacia doba najneskôr uplynula dňa 4.11.2015, bolo bez právneho významu, aby sa súd zaoberal otázkou, či ešte plynie objektívna premlčacia doba, či už trojročná alebo desaťročná a to bez ohľadu na to, či sa skutočne jednalo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Z tohto dôvodu nie je potrebné zaoberať sa posudzovaním okolností, či obohacovanie na strane žalovanej bolo úmyselné.

45. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovanej je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že s týmto názorom sa nestotožňuje.

46. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva oprávneného účastníka, lebo premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže ho však súd priznať, ak povinný pred súdom vznesie námietku premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Počiatok premlčacej doby je v občianskoprávných vzťahoch všeobecne (objektívne) určený v § 101 OZ, podľa ktorého premlčacia doba začína bežať odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané po prvý raz. Takto vymedzený počiatok je vymedzený objektívne, nezávisle na poškodenom. Plynutie premlčacej doby začne odo dňa, kedy by si mohol všeobecne právo uplatniť každý, teda, kedy by mohol podať žalobu (actio nata), pričom nie je rozhodujúce, či daný subjekt bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala (nevedel o práve, výkon práva mu znemožňovala choroba a pod.). Ide o objektívne určený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý sa odvíja od právnych skutočností, prípadne udalostí, ktorých vznik či existencia sú nezávislé od úrovne vedomia (znalostí) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu. Pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby preto treba vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie iba predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal; touto vedomosťou v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Zásada hospodárnosti konania musí pritom viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie, napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (pozri napr. R 29/1983).

47. Na strane druhej, široko koncipované ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby výkon práva a povinnosti vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov, ktorým môže byť aj vznesenie námietky premlčania práva, nebol v rozpore s dobrými mravmi.

48. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či je výkon subjektívneho práva v súlade s dobrými mravmi a ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu základných spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti.

49. Stret týchto dvoch ustanovení treba vykladať tak, že vznesenie námietky premlčania určitého práva vo svojej podstate nemôže byť výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, pretože existenciu a uplatňovanie námietky premlčania v občiansko-právnych vzťahoch predpokladá a stanovuje zákon, ktorý takýto postup odobruje. Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namietka

premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným, a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje.

50. Postup súdu podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, ak vznesenie námietky premlčania je výrazom zneužitia práva na neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva).

51. Vyššie uvedenému zodpovedá aj právny názor Ústavného súdu SR, vyjadrený v náleze sp.zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, na ktorý poukazoval žalobca. Ako uviedol ústavný súd v citovanom náleze, vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania mohlo byť považované za konanie v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť len výnimočne, len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené včas.

52. Odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že skutkové okolnosti prípadu, pre ktorý bol vyslovený vyššie uvedený právny názor ústavného súdu, sú diametrálne odlišné od skutkových okolností v predmetnom spore. Nález ústavného súdu rieši ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie súdu v spore, v ktorom sa sťažovateľ voči štátu domáhal náhrady škody podľa zákona č.58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z obsahu nálezu, trestné konanie voči sťažovateľovi prebiehalo viac ako desať rokov a jeho výsledkom bolo zastavenie trestného stíhania, počas ktorého došlo k uplynutiu 10 ročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody voči štátu. Za takejto situácie by zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania znamenalo, že štátne orgány by po uplynutí 10 rokov od doručenia nezákonného rozhodnutia neboli za svoje nezákonné postupy a rozhodnutia sankcionované a sťažovateľ zo strany štátu na nezákonné stíhanie nedostal žiadnu satisfakciu.

53. Na rozdiel od skutkových okolností prípadu, riešeného v ústavnom náleze, v predmetnom spore nebolo tvrdené ani preukázané, že by nastala situácia, ktorá by bránila žalobcovi domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia v zákonom stanovenej subjektívnej premlčacej dobe a zároveň, žalovaný sa nedopustil žiadneho úmyselného porušenia právneho predpisu, ktorým by zabránil žalobcovi domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. V konaní nebolo sporné, že žalobca mal vedomosť o dlhodobom pretrvávajúcom stave, o tom, že bezdôvodné obohatenie vzniká v každom období, o čom svedčí aj fakt, že za iné obdobia si nárok na súde (aj včas) uplatnil. Napriek tomu si nárok za obdobie od 1.1.2013 do 4.11.2013 na súde včas neuplatnil a teda, sám zavinil márne uplynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Za takejto situácie vznesenie námietky premlčania nemožno považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, resp. za šikanózný výkon práva.

54. Odvolací súd uzatvára, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, je vecne správny. Odvolací súd preskúmal aj odvolaním napadnutý výrok o náhrade trov konania a konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods.1 CSP správne posúdil pomer úspechu a neúspechu sporových strán, ktorý predstavuje činil 68,95 % v prospech žalovanej, ktorej súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v tomto rozsahu.

55. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

56. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. V odvolacom konaní bola žalovaná úspešná v plnom rozsahu, preto by jej patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi. Žalovaná si však náhradu

trov odvolacieho konania neuplatnila a zo spisu ani nevyplýva, že by jej trovy vznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovanej náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods.2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).